

Kurganův deník

Konečně po půl roce jsme se vrátili zpět, k městu Khorinis. Pobyt v hornickém údolí se na naší skupině podepsal. Několik dobřejch chlapů tam zůstalo a mnozí z nás si nesou své šrámy nejen na těle. Výprava však stála za to. Zabili jsme draka! Z jeho šupin jsme si udělali nové zbroje a ten materiál je dost pevný na to, aby vydržel i pořádnou ránu od orka. V jeho sluji bylo ještě pár cenností, které jsme si přinesli s sebou. Snad se nám budou hodit na horší časy. Rozestavěli jsme náš tábor nedaleko od města na pašerácké stezce, kousek nad Onarovou farmou. Myslel jsem, že se na Onarovu farmu vrátíme, ale bylo tam dost nových lidí, které jsem neznal, a oni na nás koukali dost divně. Hlavně, Onar tu již nebyl a místo něj tu teď úřadoval Akil. Tábor jsme si tedy postavili na mýtině. Během chvilky byly stany postavené a mohli jsme si odpočinout po dlouhé a náročné cestě z hornického údolí.

Druhý den jsme se dali do stavby provizorního opevnění našeho tábora. Práce nám šla od ruky a za chvilku jsme měli postaven plot okolo našich stanů. Dozvěděli jsme se totiž, že do přístavu připlula loď s lidmi, které tu nikdo nikdy neviděl. Nevěděl jsem, co od nich mohu čekat, radši jsem se připravoval na nejhorší. Stejně tak si všichni drakobijci uvědomovali hrozbu útoku orků a jiných bestii, kterých jsme na cestě potkali více než obvykle.

Stavba tábora a jeho opevnění byla za námi. Nyní jsme se chtěli vypravit do města, zjistit, co se za naší nepřítomnosti stalo, jestli se situace po vyvraždění paladinů nějak zlepšila, nebo jestli s pádem Innosových válečníků čekal stejný osud i město. Jak se ukázalo, město se vymanilo z nejhorsích dnů a obyvatelé Khorinisu se snažili dělat vše pro lepší zítřky. Obchody se pomalu vracely do starých kolejí, město vedla rada složená z vážených občanů a o bezpečnost města se starala nová městská garda. Pro nás to byl jiný svět a potřebovali jsme se v něm najít. Před námi tedy stál nový úkol. Museli jsme zjistit nové informace o chodu města, navázat nové kontakty a obnovit ty staré.

Jak jsme se pohybovali po městě, na nádvoří působila rozruch jedna skupinka dobrodruhů, kteří chtěli občanům města předvést svou zkrocenou stínovou šelmu. Zavánělo mi to malérem, proto jsem radši se svými muži stál opodál a čekal, co se stane. Jak jsem tušil, dobrodruhům se šelma vymkla kontrole. Jen blázen by si mohl myslet, že zkrotí divokou stínovou šelmu. Šelma se prodírala přes přítomný dav a zastavila ji až městská garda. Aby toho nebylo málo, chvilku po tomto incidentu se na nádvoří začal valit dým, v němž se zhmotnila postava. Myslel jsem, že to bude kouzlo nějakých beliarových stoupců, avšak mýlil jsem se. Byl to sám Pyrokar, který před pádem paladinů vedl řád ohnivých mágů a po převratu zmizel neznámo kam. Mluvil k lidu Khorinisu z Myrthany, Pyrokar se dokázal teleportovat ke králi a vypovědět mu o událostech co se na ostrově stalo. Pyrokar nás nabádal k očistění města od zla, které zde bylo spácháno, a mluvil o nabídce krále, který byl ochoten dát lidu v Khorinisu milost za jejich zločiny, výměnou za magickou rudu, kterou potřeboval. Pak se dým rozplynul a společně s ním i sám Pyrokar. V tom okamžiku na město zaútočili orkové a beliarovy stoupcí. Útok však nebyl moc silný, a tak se ho podařilo během chvilky udolat, společně s městskou gardou jsme nepřítel zatlčili k ústupu.

Po návštěvě města jsme se vrátili k našemu táboru. Udělali jsme několik úprav na našem opevnění a postavili jsme barikády na pašerácké stezce. Tím jsme získali kontrolu na touto cestou a začali zde vybírat mytné za bezpečný průchod. A nebylo to bezdůvodně, hned krátce poté, co jsme dostavili barikády, narazila na nás skupina lapků, která si na náš tábor troufla zaútočit. Nejspíš nevěděli, co jsme zač. Byl to vlastně jejich sebevražedný čin, mí drakobijci si s nimi hravě poradili a jejich hlavy se stali novou ozdobou našeho plotu.

Když jsme byli ve městě, slyšel jsem několik novinek. Asi jednou z největších byla, že se mágové ohně přesunuli z města do jedné ze svatyň nedaleko Khorinisu. Rozhodl jsem se tedy s mými drakobijci prozkoumat okolí, abychom měli přehled, co vše se za ten půl rok, co jsme strávili v hornickém údolí, změnilo. Vyrázili jsme nejprve na onarovu farmu. Tam jsme potkali tlupu orků, kterou pronásledovali žoldáci. Byli jsme lační po boji a plní sebevědomí. Zastoupili jsme tlupě cestu a během chvilky se strhla potyčka, kterou jsme vyhráli. V poslední chvíli se k nám přidali i žoldáci. Nebyl ale čas se zdržovat, jiná skupinka orků pronikla za našimi zády na onarovu farmu společně s několika beliarovými stoupenci a začali ji plenit. Nestačili ani pořádně zareagovat na náš útok a po chvilce se jejich mrtvá těla válela v tratolišti černé krve v prachu na zemi. Farmáři nám byli za záchranu velmi vděční. Po tomto aktu jsme měli velmi dobře nakročeno ke spojení s onarovou farmou a žoldáky.

Náš průzkum pak pokračoval na akillovu farmu, kde se usídlilo bratrstvo. Pamatoval jsem si, že tihle lidé pěstovali trávu z bažin, kterou kouřilo mnoho mých drakobijců. Proto jsem si usmyslel, že by bylo dobré s bratrstvem navázat obchodní styk a zajistit pro nás dobrý přísun trávy z bažin. Vyjednali jsme dokonce dobrou cenu, výměnou za volný průchod přes pašeráckou stezku pro obchodníky z bratrstva.

Mnoho lidí se mě a mých mužů vyptávalo na to, co jsme zažili v hornickém údolí. Bylo mi jasné, že zabití jednoho draka sice udělá dojem, a pověst o zabití několika draků by byla ještě lepší a jistě by pak zvedla naši cenu, pokud by si nás někdo chtěl najmout. Proto jsem tedy vypustil několik nepravdivých historek o tom, že jsme zabili několik draků a jaká dobrodružství jsme zažili. Nejpovedenější snad byla o zabití vodního draka.

Naše další zastávka byla ve svatyni innose, kde nyní sídlili mágové ohně. Vzdali jsme hold innosovi a modlitbou jsme jej poprosili o pomoc. Měl jsem pocit, jako by to na mágy ohně udělalo dojem.

Po návštěvě mágů ohně jsem se vrátil společně s mými muži do tábora. Přemýšlel jsem nad tím, jaké budou další kroky a co uděláme. Ze všeho nejdříve jsem chtěl zpět majetek, který jsem tu před svým odchodem zanechal třem lidem. Poslal jsem tedy své lidi do Khorinisu, aby mi ty věci získali a při té příležitosti získávali informace, co se nám budou hodit. Bromorovi jsem dal mapu k pokladu, který jsem ukryl kdesi v lesích. Ten mizera mi ji sice mapu dal, jenže když jsme dorazili na místo, tak už tam poklad nebyl. Určitě jej vzal sám, nebo ty informace někomu prodal. Ať to již bylo jakkoli, po Bromorovi se pak slehla zem, nikdo jej už nenašel. Atila, kterému jsem dal měšec se zlaťáky mezitím zemřel a chlapy mi dovlekli jeho parchanta. Ten o penězích nic nevěděl a prý zdědil jen dluhy. Moc jsem mu nevěřil, ale měl jsem dobrou náladu a tak jsem mu dal hodinu na to, aby to zlato sehnal. Doufám, že hnije někde ve stoce, protože se ten všivák už neukázal. Po Jorovi, který měl nějaké mé věci se slehla zem a co mi bylo nejvíc divné, nikdo o něm nic nevěděl. Ani městská stráž, ani v kasinu, nikde po něm ani zmínky.

Zatímco jsem čekal na chlapy, než se vrátí z města, začal za mnou chodit zvláštní chlapík, jak se později ukázalo, byl to celkem schopný zloděj a špech. Zprva se vydával za poslíčka od Rektora, a chtěl vědět, co jsme dělali v hornickém údolí. Za tyto informace mi předal knihu, která obsahovala zajímavé informace o možnosti zbrojí z dračích šupin. Prý by se dali magicky zlepšit. Ta možnost mne velmi lákala! Ani ne za hodinu ke mne ten zlodějíček přišel s další knihou, která popisovala druhý rituál na ještě lepší vylepšení zbrojí. Naše další kroky tak byli zcela jasné.

Byliny, které jsme potřebovali k magickému rituálu k vylepšení zbrojí, bylo celkem snadné sehnat, ovšem innosovy slzy byli vykoupené krví a potem při výpravě do starého skřetího města společně s mágama ohně. Avšak, podařilo se nám celkem získat tři lahvičky innosových slz, teď jen jsme je potřebovali posvětit od všech tří bohů.

Jako prvního boha jsme si zvolil toho nejhůře sehnatelného, Beliara. Cítil jsem velké nebezpečí a tak jsem se spojil s piráty a vyrazili jsme na skřetí pevnost, kterou jsem chtěl stůj co stůj dobít a zajmout skřetího šamana. Celá velká výprava však byla zbytečná, protože pevnost byla opuštěná, až na dva orky, které jsem nechal zabít, a šamana, kterého jsme potřebovali. Omráčeného jsme ho dovedli až do našeho tábora a slibem za svobodu jsme z něj vymámili posvěcení innosových slz. Posvěcení od innose a addanose byli hračka.

Požádal jsem mágy ohně, aby nám naší zbroj z dračích šupin nyní vysvětili, kupodivu nic za to nechtěli a zbroj nám všem posvětili. Rituál proběhl celkem rychle a my na sobě tak mohli nosit vsutku skvělou zbroj. Odměnou za služby mágů ohně jsem jim vydal všechny písemnosti o dracích, které jsme měli. Jako poděkování jsme pak dostal opis těchto listin a dokonce i překlad textů, které jsem nedokázal rozluštit.

Myslel jsem si, že zážitků z toho dne je dost, a tak jsem velel všem mým chlapům, abychom odešli do tábora. To jsem však nevěděl, že tam na mne bude čekat posel od velitele městské stráže, který vyhlásil odměnu za každý orkský skalp. Bral jsem to jako lov. No co, měli jsme okouzlené zbroje, alespoň byla příležitost si je vyzkoušet. Orkové se pohybovali i v blízkosti města, proto nebylo těžké na ně narazit. Po chvilce krasojízdy okolo města jsme nastřádali osm skalpů, které jsem pak dobře zpeněžil u velitele městské stráže.

Když jsem si po malém honu dal malý odpočinek v našem táboře, přišlo za mnou několik lidí, kteří měli evidentně zájem se přidat k naší malé společnosti, která si za den působení u Khorinisu vybudovala dost slušné jméno. Byli to dva desertéři s městské gardy, jeden svobodný občan a dva zlodějíčkové. Desertéry jsem nechal hlídat tábor a cestu, přece jen by nebylo dobré, aby se ukazovali ve městě. Zloděje jsem vypustil do města, měli za úkol loupit, co mohli a získávat informace. Díky tomu jsem měl dobrý přehled o tom, co se kde dělo.

Ke konci dne byla naše pokladnice celkem slušně naplněna, ale ani já, ani mužstvo jsme nebyli nijak výrazně znaveni a tak jsme vyrazili do města, nabídnou své služby. Ovšem, ne všichni na tom byli tak dobře jako my, a tak o naše služby nebyl příliš zájem. Čas jsem tak využil pro potřebné zařizování s otravnými byrokraty, abychom naší živnost zlegalizovali a neměli problém s nějakým patolízalem. Naštěstí se pověst o našich dovednostech donesla až k radě města a radní byl až podlézavě ochotný. Potěšilo mne, že během zařizování cechovní listiny se činili též moji chlapy a ve městě sehnali hodně užitečných informací a kontaktů. Začínám mít o dění ve městě dobrý přehled a náš vliv se pomalu projevuje.

Jedna z informací, která mi neunikla, se týkala nočního rituálu očištění. Sice mne samotný rituál moc nezajímal, spíš jsem v tom viděl vidinu možného zisku a zviditelnění se ve městě. Přece jen, okolo města jsme vyhráli kde jakou potyčku, ale ve městě o nás zatím jen slyšeli. Rozhodl jsem se tedy postarat se o bezpečnost rituálu a sám jsem se společně se svými muži připravil na možné problémy, které magické rituály provází. Nemýlil jsem se. Během rituálu očištění se na nádvoří vyvalila mlha a zaútočili na nás beliarovy nestvůry. Společně se svými muži jsem stál v předních řadách a naše zbraně se zasekávaly do útočících nestvůr a přes naše štíty nikdo neprošel. Mé rozkazy se nesly nádvořím tak, že mne poslouchali i žoldáci z onarovi farmy a někteří z domobrany. Po té, co jsme zahnali beliarovce na ústup, se z mlhy začali nořit duše obětí povstání, které se v Khorinisu odehrálo před půl rokem. Při pohledu na ty duchy jsem si vzpomněl, jak ulicemi Khorinisu tekla krev statečných inosových válečníků a jak dav linčovali jejich těla. Duše zamířili směrem k magickému kruhu, co se pak dělo dále, to netuším, dával jsem raději pozor, kdyby se beliarovi síly pokusili znovu zaútočit.

Troufám si napsat, že rituál se díky nám povedl, i když, jakmile jsem uviděl výsledek toho rituálu, radši bych byl, aby se nepovedl. Když jsem viděl, jak mágové nesou dračí vejce, o kterém si mysleli, že je to zajímavý kámen, přeběhl mi mráz po zádech. Z mého přemítání mne však probral velitel žoldáků, se kterým jsem během dne několikrát spolupracoval. Šli jsme se spolu napít a uzavřeli spolu spojenectví. Za ochranu Onarovi farmy nám dá 20% žoldu a zajistí zásobování našeho tábora jídlem.

Před odchodem do našeho tábora si mne ještě odchytnul jeden z radních a řekl, abych se u něj ráno zastavil pro odměnu za obranu města. Já věděl, že se nám to vyplatí!

Šel jsem spát s těžkou hlavou, neustále dokola jsem musel myslet na to dračí vejce a přemýšlet, co s tím budu dělat. Vidina draka v Khorinisu se mi nejevila jako dobrý nápad.

Den druhý

Druhý den jsem vstal časně, stejně jako moji muži. Pašeráckou cestou proudilo mnoho lidí a jelikož průchod byl možný pouze za poplatek nebo protislužbu, získali jsme tak snadno přísun zlatáků, lektvarů, trávy z bažin a dalších komodit.

Od rána ke mne začali chodit mágové vody, byl jsem za to rád, neb jsem se za nimi sám chystal vypravit a říct jim své stanovisko k dračímu vejci. Začali se mne vyptávat co vím o dracích. Vzpoměl jsem si na jednu knihu, kterou jsem našel v bývalé trestanecké kolonii, a tak jsem jim prozradil jaké jsou možnosti výcviku draků, kteří se dají ochočit. Jasně jsem však mágy varoval, před velkým nebezpečím, které hrozí. Mágové se zdáli být v této věci opatrní a navzájem jsme tak navázali spolupráci. Uzavřeli jsme dohodu, že pokud bude vejce draka, kterého by nešlo ochočit, tak jej zničíme. A pokud bude vhodné k výchování draka, budeme se účastnit jeho výcviku.

Mágové nám nakonec dali požehnání a ochranu proti nákaze, která, jak jsme se dozvěděli, se šířila po městě a vydali jsme se do města. Rada Khorinisu mi vyšla vstříc a udělila nám cechovní práva drakobijců a koncesi na vybírání mýtného, osobní ochranu a žoldácké služby a výcvik zbraní. A aby toho nebylo málo, zastavil se za mnou radní, který mi slíbil odměnu za obranu města. K tomu jsme ještě dostali zakázku od dalšího z radních, na získání jeho amuletu, který mu prý uloupil skřetí šaman.

Inu, sebral jsem své muže, přibral dva mágy vody a vyrazili jsme vstříc skřetímu táboru. Čekal nás tuhý odpor, nepřítel se nedal lacino, vzduchem lítali šípy a kouzla, několikrát jsme prorazili bránu do tábora, ale orkové nás opět zatlačili, nakonec se nám však podařilo dostat až ke třetímu šamanovi a získat amulet, který jsme potřebovali. Do naší kapsy pak putovala tučná odměna, která však zůstala ve městě, nakoupili jsme za ní magické amulety, proti kouzlům, která nás nejvíce ohrožovala. Zároveň jsme dostali na úmluvu městské rady lepší ceny u kováře, který nám vylepšoval zbraně magickou rudou. A část rudy se zavázalo dodat město.

Jelikož jsem měl ve své družině několik nových drakobijců, cítil jsem nutkání provést magický rituál na vylepšení zbroje znova. Zrovna, když jsem řešil, kde sehnat další innosovi slzy, které jsou velmi vzácnou komoditou, přišla za mnou hlavní Mágyně vody, se kterou jsme předešlý den navázaly spolupráci. Potřebovala naší pomoc při výpravě do chňapavčího údolí, které se nalézalo kousek pod naším táborem.

Když jsme dorazily na místo, narazili jsme na několik oblud a jednu stínovou šelmu, která byla téměř nezranitelná a při životě ji udržovala řada mágů, zahalených v černém. Naše zbraně proti nim nemohli nic udělat, ale našťastí mágové vody si sníma poradili. Při prohledávání trosek, které zde byli, jsme narazili i na lahvičku s Innosovými slzami. Jaká náhoda!

I přes to, že jsem nyní měl lahvičku innosových slz, stále to nebylo dost. Potřeboval jsem jich více. Začal jsem plánovat i výpravu na skřetí území, což byl dosti zoufalý čin a i dost nebezpečný. Ale našťastí za mnou přišel kapitán pirátů, který do starého skřetího města mířil též a hodlal využít naše služby.

Po chvíli pochodu jsme dorazili do starého skřetího města, které mělo být opuštěné. Jak se ale ukázalo, zlo sílilo každou chvíli a ve starém městě na nás čekala početná skupina orků i se šamanem. Museli jsme tedy celé město oblehnout a pomalu se probíjovat dovnitř. Boj to byl dlouhý a úmorný, ale nakonec jsme se protlačili dovnitř města a obranu přemohli. Na místě jsme našli nějaký oltář s magickými předměty, nechal jsem jej raději zničit, protože mi to zavánělo beliarovou magií. Našli jsme též truhlu, ale nebyl s námi nikdo, kdo by jí uměl otevřít, a tak piráti poslali pro svého mistra zloděje, aby truhlu otevřel. Já se mezitím vrátil do tábora a řešil kde sehnat další lahvičky innosových slz. Ve shánění mi pomáhali i mágové vody a mí zloději ve městě a v momentě, kdy už jsem si zoufal se ke mne dostali další tři lahvičky se slzami. Dohromady jsem měl tedy čtyři lahvičky, dost aby to stačilo na kouzelný rituál.

Vyslal jsem tedy nové rekruty ve třech skupinách, vždy pod velením jednoho z mých veteránů, aby nechali posvětit lahvičky se slzami od třech bohů. Čtvrtou lahvičku jsem si nechal pro strýčka příhodu. Všechny skupiny se po jedné hodině vrátili s hláskami mi úspěch.

Já mezitím řešil jiný problém. Hrozba, která tu rašila ve skrytu stínu my připomněla nešťastné události před půl rokem. Jeden z mých kontaktů ve městě mne informoval o jakémsi bratrstvu rudého oka, které chtělo vyvolat převrat v Khorinisu, zničit současnou radu. Vskutku originální název, ale i tak jsem nepodceňoval tuto hrozbu. Rozhodl jsem se jednat. Nechal jsem vypustit falešnou informaci, že budeme na straně povstalců, rázem jsem měl mnoho informací, a podařilo se mi často zasáhnout dříve, než se něco semlelo. Pomalu jsem stahoval všechny své muže do města, abychom chránili jeho lid. Varoval jsem mágy vody, ohně a radu města před touto hrozbou.

Ve městě jsem se znovu sešel s hlavní mágyní vody a varoval ji před hrozbou převratu a apeloval na zabezpečení dračího vejce. Domluvili jsme se tak, že moji drakobijci budou předně chránit ji, její mágy a vejce. Kdyby situace špatně dopadla a převrat by nastal, poslední žijící drakobijec či mág vody zničí dračí vejce jednou pro vždy.

Ve městě se situace každou chvilku měnila. Neustále ke mne chodili mí špehové s informacemi o bratrstvu rudého oka. Zjistili jsme, že za nepokoji jsou piráti, část žoldáků a lidi z akilovi farmy. Odhaloval jsem pavučinu té organizace a udávali jsme je městské gardě. Jednoho z pirátů se mým mužům podařilo odhalit v samotné bílé gardě.

Mágové vody spolu s dalšími se zatím věnovali přípravám magického rituálu, kterým chtěli aktivovat dračí vejce a zjistit jaký drak se v něm ukrývá. Mágové byli zabráněni do svých příprav tak, že jsme od nich nedostávali informace a tak jsme stále hlídali vstup do horní části města a čekali na moment překvapení. Rituál mezitím proběhl, a že je něco v nepořádku nás upozornil až zvuk boje z dolního nádvoří. Když jsme tam dorazili, byl tam velký zmatek. Vydal jsem rozkaz k útoku a vrhl jsem se se svými drakobijci na největší svazek orků na nádvoří. Zatlačovali jsme je směrem ke stokám, kde jsme je po chvilce zneškodnili. Situace se poté uklidňovala a vejce bylo naštěstí v bezpečí.

Upřímně, čekal jsem po návratu z hornického údolí trochu klidu. Věděl jsem, že to nebude lehké, ale nečekal jsem, že se během dvou dnů semele tolik věcí naráz. Ale možná že je to tak dobře, díky tomu jsme si získali celkem dobrou pozici ve městě, nebít těch událostí, myslím, že bychom, se začleňovali mnohem déle. Nyní můžeme jen doufat při innosovi v lepší zítřky.